

Essència

L'essència de la muntanya, és la solitud, el silenci i l'equilibri. Aquesta essència junt amb el paisatge, conformen aquestes sensacions agradables, serenes i impactants que tantes vegades he referit. Però aquesta naturalesa de les serres, dels boscos, dels barrancs i dels cims, no és compatible amb segons i quines explotacions. Estic parlant d'una sensibilitat pròpia d'aquests elements que necessiten per mantindre l'indispensable equilibri. Els que hi anem pels camins de muntanya, pel prelitoral central català per ser més concrets, veiem brancatge d'arbres amuntegats al pas de les mateixes sendes, de tal magnitud en alguns casos, que els caminadors hem de modificar el traçat de la senda per tal de salvar la dificultat. Aquesta activitat de manteniment és necessària, però la brutícia, la potenciació del risc d'incendi i l'erosió excessiva no propicien el respecte degut al medi. D'altra banda la construcció de pistes forestals i carreteres, són també fets necessaris per facilitar la mobilitat i la assistència a les emergències al bosc, però com en quasi tot, hi ha dos maneres de fer-ho: amb pressa o bé. Els nostres avantpassats sabien de camins i carreteres a les nostres comarques construïts com cal. Encara ens queden mostres de camins, generalment antics i fins i tot mil·lenaris, que han tingut una importància estratègica i social i han estat respectuosos amb el seu contorn. Quan les obres es condicionen per la pressa i el pressupost, en general van malament per a l'essència.

Però el que a mi hem preocupa en realitat és la massificació de l'accés al medi. Sembla que quan un indret és declarat "Parc" ó "Paratge" passa de l'anonimat a la publicitat, de la coneixença d'uns quants al consum massificat. Hi ha una estesa impressió de que la declaració de "Parc", i em refereixo concretament a la Serra de Montsant, és una mena de requalificació del terreny pel que el territori passaria de rústic a consumible, quan en realitat deuria interpretar-se, al

meu parèixer, de intervingut a altament protegit. Estic expectant de com es desenvoluparà. Cal filosofia (essència) per fer-ho com cal. Penseu en la sensibilitat de l'avi del Premi Nobel José Saramago que, quan tingué d'abandonar la casa on havia nascut al camp, s'abraçava als arbres i s'acomiadava de cada un d'ells plorant emotivament. O imagineu-vos la visita a una impressionant catedral: no és el mateix ni es respira la frescor de les pedres i la sumptuositat de l'obra, si el grup de visitants és de sis o de seixanta.

Montsant - Serra Major - Pi del Cugat

A diferència dels que estan sota l'administració de la Diputació de Barcelona, aquest Parc (i ja vorem en el de les Muntanyes de Prades) té moltes veus (Generalitat, Ajuntaments, Societat Civil: propietaris, caçadors, etc.). Per la seua característica de ser majoritàriament privat, té connotacions especials.

Per acabar la reflexió, veig un exemple de regulació, proper en la costa que, de cap manera, deuria traslladar-se a la muntanya i seria una de les moltes persones satisfetes de vore com d'aquí a uns anys, la marxa i el desenvolupament dels parcs en les comarques Tarragonines, tenen suficient dotació de recursos econòmics, i control i vigilància adequats, perquè no crec en miracles, ni que la voluntat dels administrats per l'essència siga suficient.

Josep Salafranca

Grup Excursionista del Camp de Tarragona

Grup Excursionista del Camp de Tarragona